

[Hans Hedtoft.]

grænsepolitiske diskussion i den slesvig-holstenske landdag den 18. april i år og deraf set, at visse tyske aktivister ligefrem havde fundet „gefundenes Fressen“ i visse udtalelser af professor Larsen, nødes jeg til her i fuld offentlighed at gøre opmærksom på, at intet ansvarligt dansk politisk parti står bag denne mands udtalelser, han taler for egen regning. Personlig betragter jeg hans grænsepolitiske tale som velment, men i dette øjeblik direkte skadelig og direkte ansvarsløs.

Udenrigsministerens udtalelser om den støtte, de dansksindede sydslesvigere kan vente fra Danmark, kan jeg tiltræde med den reservation, at socialdemokratiet ønsker, at den offentlige hjælp til Sydslesvig skal holdes indenfor de grænser, vi ofte har betonet i vore forhandlinger med regeringen.

Det ligger i sagens natur, at et nationalt mindretal i sin udadvendte virksomhed må være særlig forsigtigt. Det vil ikke af sig selv kunne føre nogen politisk linie igennem, det vil savne både magt og autoritet dertil, noget resultat vil det ikke kunne nå frem til, men det vil derimod højst sandsynligt kunne afstedkomme beklagelige komplikationer. Det er en leveregel, som et nationalt mindretal i sin egen og sit moderlands velforståede interesse bør efterleve.

Det var derfor med nogen forundring, jeg forleden læste et åbenbart udsendt og autoriseret referat af en tale, formanden for Sydslesvigsk Forening, rektor Bøgh Andersen, holdt ved foreningens møde i Flensborg. Det hed heri, at formanden sammenfattede situationen i dag i følgende tre punkter — jeg beder formanden om tilladelse til et citat —:

„1. De vestlige stormagter har ingen egoistiske interesser, der betinger en pro-dansk indstilling i Sydslesvig, og derfor kan vi heller ikke forvente stor forståelse hos dem for berettigede ønsker.

2. Danmark, der er så stærkt interesseret i Sydslesvig, vil ifølge sin lidenhed og som medlem af A-pagten kun i begrænset omfang kunne træde ind for vore rettigheder.

3. Fremtidens dansk-sydslesvigiske politik må først og fremmest bæres af de danske sydslesvigere selv og vil i den kommende tid ikke kunne undgå i visse tilfælde at krydse den vesteuropæiske og dermed den danske politik.“

Jeg forstår oprigtigt talt ikke rigtig denne tale af hr. Bøgh Andersen. Det lyder for mig, som om han afskriver sin og sine landsmænds interesse for Vesteuropa. Danmarks indflydelse anser han for at være for svag,

og derfor må sydslesvigerne altså gå alene, når det gælder varetagelsen af dansk-sydslesvigiske interesser. Hvilke opgaver vil hr. Bøgh Andersen mon arbejde med, og hvorledes vil han operere?

Jeg har et stillfærdigt råd at give hr. Bøgh Andersen og hans kolleger. Tænk mere end een gang over det. I agter at foretage jer noget særligt af politisk art, som eventuelt skal have adresse til en større verden. Jeg siger ganske åbent til vore venner i Sydslesvig: vil I ud på den storpolitiske boldgade alene, kan det ikke blive dansk-sydslesvigsk politik, men alene sydslesvigsk politik, der bliver tale om. En udadvendt politik, som moderlandet ikke får noget med at gøre, men som tilmed, for at bruge hr. Bøgh Andersens ord, måske endogså vil krydse Danmarks interesser, kan simpelthen ikke undgå at få virkninger på forholdet mellem moderland og mindretal. Deraf følger muligvis en uundgåelig revision af moderlandets opfattelse af holdningen overfor mindretallet.

Da regeringen ikke har ytret sig om denne sag, har jeg ment det rigtigst at give vore sydslesvigiske venner dette velmente råd.

Lad mig sluttelig sammenfatte socialdemokratiets opfattelse vedrørende aktuel udenrigspolitik.

For det første: Atlantpagten har ingen angrebshensigter mod noget folk. Når socialdemokratiet har stemt for tilslutning til Atlantpagten, skyldes det alene ønsket om i samarbejde med andre demokratiske folk at skabe den størst mulige sikkerhed for Danmarks fred og frihed og for alle andre landes fred og frihed.

For det andet: enhver mulighed for forhandling gennem FN eller på anden måde må vi søge udnyttet for at nå til en fredelig løsning af øjeblikkets stridsspørgsmål. Det er Danmarks opgave af yderste evne at yde sit bidrag hertil.

For det tredje: Korea-spørgsmålet og de øvrige østasiatiske spørgsmål bør løses gennem fredelig forhandling mellem de interesserede parter, Pekingregeringen indbefattet.

For det fjerde: freden i Europa må underbygges ved en løsning af det tyske problem. Mulighederne for at nå frem til et forenet Tyskland bør prøves til bunds. Grundlaget må være garanteret frie og demokratiske valg i hele Tyskland. Det tyske folk bør indtage sin plads i det europæiske og det internationale samarbejde og i FN på lige fod med andre folk.

For det femte: den internationale afspænding bør fremhjælpes og styrkes ved prak-